

JADRANKA DVORŠAK

LAŽ IMA KRATKE NOGE

Ilustrirala JADRANKA DVORŠAK

Jadranka Dvoršak

Laž ima kratke noge

Ilustrirala

Jadranka Dvoršak

Založila

REALKA, Jasna Colnerič, s. p.

Lastine 2e, 3250 Rogaška Slatina

Leto izdaje

2026

Noben del tega dela ne sme biti reproduciran, shranjen ali prepisan v katerikoli obliki oz. na katerikoli način, bodisi elektronsko ali mehansko s fotokopiranjem, snemanjem ali kako drugače brez predhodnega dovoljenja podjetja REALKA.

Katalogni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID [265005059](#)

ISBN 978-961-97185-7-5 (PDF)

Pod velikim hrastom ob robu gozda je živel lisjak Lino. Bil je pameten, hiter in spreten, a včasih nekoliko nepremišljen.

Imel je majhno težavo – resnico je rad malce preoblekel.

Vedno je bil rad v središču pozornosti. Zelo si je želel, da bi ga vsi občudovali, zato je pripovedoval zgodbe, ki niso bile čisto resnične.

»Saj to ni nič takega,« je rekel sam pri sebi.

»Če malo priredim resnico, je zgodba zanimivejša.« si je mislil.

S tem pa ni želel nikomur škodovati.

Nekega toplega jutra je srečal srnico Saro, ki je pasla travo ob potoku.

Pristopil je in ponosno dejal: »Sara, veš, včeraj sem imel pa daaaaaljše noge kot ti.«

»Kako to misliš?« ga je začudeno pogledala Sara.

»Ja, ...! Zato, ker sem ujel kar tri zajce. Triiii! In to kar naenkrat!« se je pohvalil.

Sara ga je presenečeno pogledala. »Tri? Naenkrat? V enem dnevu? ... Hmmm.«

»Seveda,« se je zasmel Lino.

»Ko sem ujel prvega, sem ga zgrabil za uho. Druga dva pa sta skočila v eno od lukenj in me tam od strahu kar počakala,« je z navdušenjem pripovedoval.

... A v resnici tisti dan Lino ni ujel ničesar.

Sara te zgodbe ni zadržala zase. »Naj to izvedo še moji gozdni prijatelji,« si je mislila. »Lisjak je res nekaj posebnega. Ujeti tri zajce naenkrat je veliko presenečenje.« S svojimi dolgimi in vitkimi nogami je pohitela v gozd, kjer so jo jež, veverica in sova že nestrpno čakali.

Takoj jim je povedala veselo novico. V hipu je ves gozd govoril o Linovem podvigu.

Naslednje jutro je medved Beno na poti srečal lisjaka.

»Lino, slišal sem, da si pravi lovski mojster! Saj to je enkratno!«

Lino je ponosno pokimal.

» Pridi, pojdiva skupaj, da mi pokažeš, kako ujameš zajca. To si res želim videti,« ga je prosil Beno.

Lisjaku je zastal dih. Ni vedel, kaj reči.

»Zdaj sem se ujel v lasno past!« si je mislil.

Ko sta prišla do travnika, se je Lino spotikal ob vsako vejico.

»Kaj pa je s tabo?« se je zasmel medved. »Imaš prekratke noge za lov?«

»Ne, ne,« je jecljal Lino. »Samo ... nekaj ... mmmm.«

Beno se je zasmejal in odšel naprej.

Med potjo je pogledoval nazaj k Linu, ki je kmalu obstal: » Kaj, če zvedo, da sem lagal?« ga je stisnilo v želodcu.

Pozno popoldan sta se vračala domov praznih tac. Sara in druge živali so ju že nestrpno čakale.

»Lino, kje so zajci?« je vprašala Sara.

Lisjak je povetil glavo in tiho gledal v tla. »Bil je slab dan. Danes jih ni bilo ... mogoče, mogoče so se skrili,« je jecljal.

Toda v očeh živali je videl, da mu ne verjamejo.

»Lino,« je nežno rekla Sara,
»ali si nam lagal?«

Lino jo je pogledal. Njene oči niso bile jezne, bile so žalostne.

Lisjak je globoko vzdihnil.

»Sem,« je priznal. »Hotel sem biti zanimiv in želel sem biti največji junak med vsemi junaki. Nisem si mislil, da me bo kdo spregledal. Žal mi je za to, kar sem storil. Še bolj pa se bojim, da sem izgubil vaše zaupanje. Na to prej res nisem pomislil,« je obžaloval.

Sara mu je položila kopitce na ramo in rekla: »Veš, Lino, laž ima kratke noge. Nikoli ne pride daleč, vedno se spotakne.

Ob teh besedah je Lino zaznal, da so bile namenjene prav njemu.

»Od danes naprej bom raje počasen in iskren, kot pa hiter in lažniv. Govoril bom resnico, četudi ne bo tako imenitna,« je odločno povedal in z nasmehom podal roko srnici.

Naslednje jutro je ves navdušen pritekel k prijateljem.

»Poglejte, pogledjte!« se je slišalo že od daleč.

»Danes nisem ujel zajcev, sem pa našel tole ... čudovit oreh!«

»Ta je za veveričko, prepričan sem, da bo vesela. Ona ga bo lažje strla kot jaz.«

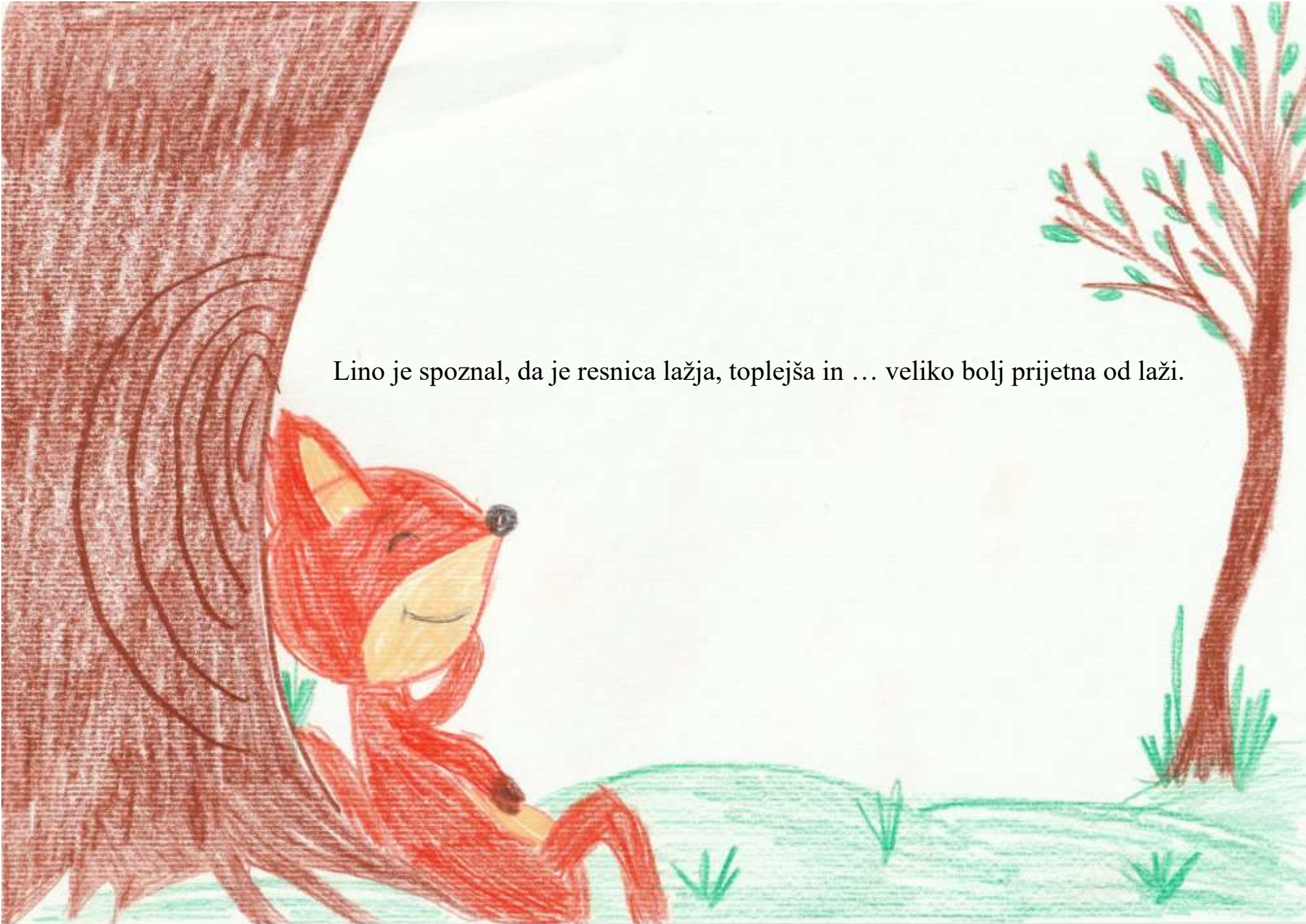

Živali so se zasmejale skupaj z njim. Tokrat mu je vsak verjel.

Ni bilo pomembno, da ni opravil junaškega dela – pomembno je bilo, da je bil iskren.

Tokrat so bili ponosni nanj.

A red fox is sitting on the ground, leaning against the thick, textured trunk of a large tree on the left. The fox has its eyes closed and a slight smile, appearing to be in a state of reflection or happiness. The tree's bark is a deep reddish-brown with visible concentric growth rings. To the right, a smaller, thinner tree with green leaves stands against a pale, hazy sky. The ground is covered in green grass and small tufts of vegetation. The overall style is soft and painterly, with visible brushstrokes.

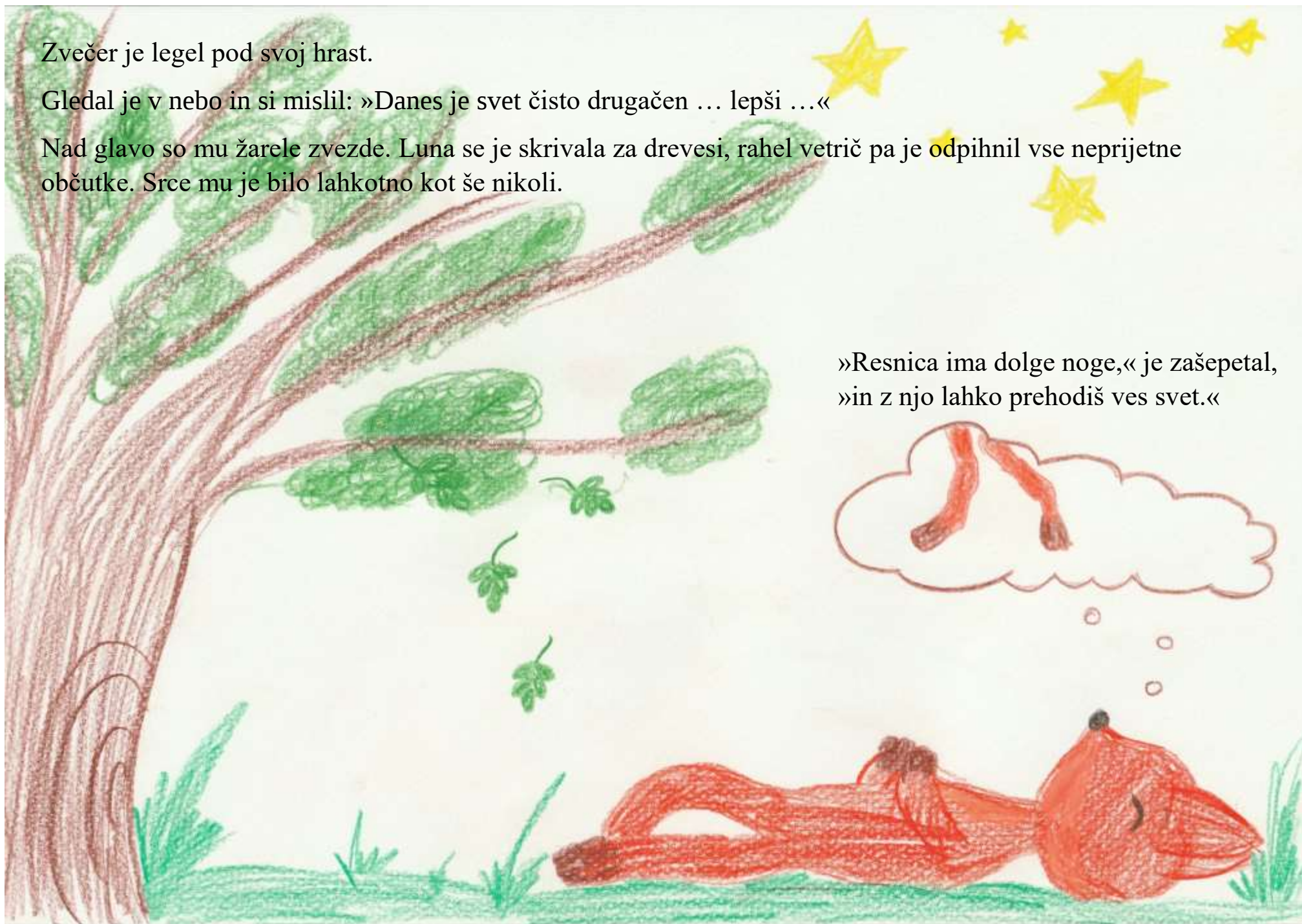
Lino je spoznal, da je resnica lažja, toplejša in ... veliko bolj prijetna od laži.

Zvečer je legel pod svoj hrast.

Gledal je v nebo in si mislil: »Danes je svet čisto drugačen ... lepši ...«

Nad glavo so mu žarele zvezde. Luna se je skrivala za drevesi, rahel vetrič pa je odpihnil vse neprijetne občutke. Srce mu je bilo lahkotno kot še nikoli.

»Resnica ima dolge noge,« je zašepetal,
»in z njo lahko prehodiš ves svet.«

In čeprav ni več lovil zajcev, je Lino postal nekaj več – prijatelj, ki mu lahko vsak zaupa.
S svojo družino se je brezskrbno veselil lepih trenutkov in z njimi ustvarjal nepozabne spomine.
Znova in znova je komaj čakal nov dan, da ga popelje v svet novih dogodivščin.

The background of the slide is a light cream color, decorated with numerous yellow five-pointed stars of varying sizes. The stars are scattered across the page, with some being larger and more prominent than others. The text is centered in the middle of the slide.

Bodi pogumen in govori resnico – vedno pride dlje.